

Perkūno oželis.

Perkūno oželis – tilvikinių šeimos atstovas. Veiklus sutemų paukštis. Sveria 80-112 g., gyvena iki 12 metų. Snapas ilgas (apie 65 mm), ilgos kojos. Viršugalvis su plačia išilgine šviesia juosta. Viršutinė kūno dalis rudai raiba, šviesesnė už apatinę. Pilvas baltas, šonuose skersinės tamsios juostos, gerai matomos paukščiui skrendant. Pabaidytas savotiškai rikteli ir skrenda mėtydamasis į šonus. Veisimosi laikotarpiu girdisi jo skleidžiamas į ėriuko mekenimą panašus garsas. Šį garsą skleidžia tik skrisdamas. Todėl jis ir gavo tokį lietuvišką pavadinimą. Įdomiausia tai, jog "mekenimą" sukelia oro srauto vibruojamos kraštinės uodegos plunksnos.

Iš žiemaviečių parskrenda kovo pabaigoje. Tai pelkių, pelkėtų paežerių ir paupių, šlapių pievų, raistų paukštis. Tokių vietų mažėjant, sparčiai nyksta.

Minta daugiausia gyvulinės kilmės maistu: įvairiais vabzdžiais, jų lervomis. Maisto ieško beveik tik dumble, kaišiodamas į jį savo snapą. Kariais lesa smulkias augalų dalis, sėklas.

Lizdas klampiose vietose, paprastai ant žolės kupsto. Jis menkai išklotas sausomis augalų dalimis, dažniausiai po nusvirusia žole. Kaip ir visi tilvikai, dažniausiai deda keturis taškuotus, palyginus gana didelius, kriaušės formos kiaušinius, kurie visada smaigaliais atsukti į centrą. Deda 4 gelsvai rusvus kiaušinius, išmargintus rudomis dėmėmis. Peri 20-21 dieną. Jais rūpinasi abu tėvai.

Jaunikliai išsiriti gerai išsivystę: apaugę pūkais, atviromis akimis ir greit palieka lizdą, į kurį vėliau negrįžta. Maitinasi savarankiškai. Jauniklių nugara tamsesnė. Jų kūno pilvinėje pusėje stambesnės negu suaugusių juodos juostelės.